

**STRAŠNÉ
CHAOTICKÉ
VIANOCE
LOTTIE
BROOKSOVÉJ**

**KATIE
KIRBYOVÁ**

FRAGMENT

Strašne chaotické Vianoce

Lottie Brooksovej

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Katie Kirbyová

Strašne chaotické Vianoce Lottie Brooksovej – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

FRAGMENT

Katie Kirby: The Completely Chaotic Christmas of Lottie Brooks
Text and illustrations copyright © Katie Kirby, 2023
Translation © Nikoleta Frantová, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s.r.o., 2024

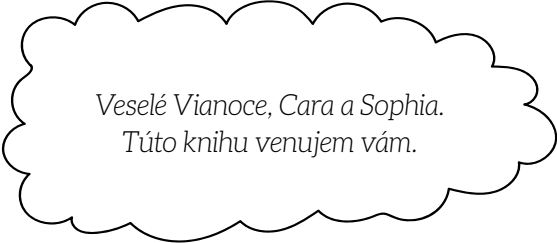
Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytlačovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU
je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4296-2

ISBN e-knihy 978-80-566-4326-6 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

*Veselé Vianoce, Cara a Sophia.
Túto knihu venujem vám.*

STREDA 30. NOVEMBRA

Verejne vyhlasujem, že zbožňujem Vianoce, akože sa volám Charlotte Rose Brooksová. A keď hovorím, že ich „zbožňujem“, myslím tým, že ich **MÁM FAKT RADA** – veď ako by ich aj niekto mohol nemať rád?!

Na Vianociach obľubujem niekoľko vecí:

1. Darčeky.
2. Farebné svetielka.
3. Medovníky.
4. Čokoládu.
5. Ferrero Rocher (v podstate je to tiež čokoláda, ale potrebovala som ju zaradiť do samostatnej kategórie, lebo Ferrero je hotový čokoládový zázrak).
6. Polihovanie na gauči a pozeranie vianočných rozprávok.
7. To, že keď si naši vypijú viac a sú v nálade, dovoľia nám robiť všetko, čo by nám inak zakazovali.

Posledný bod je zo všetkých naj. Na Vianoce sa všetci správajú veľkodušne a nechcú druhým kaziť náladu.

Skús doma na vašich niektorú z týchto otázok...

„Mami, môžem si dať na (doplň raňajky/obed/večeru)
(doplň ľubovoľnú vianočnú maškrtu)?“

„Tatko, dal by si mi (doplň ľubovoľnú sumu peňazí)
na (doplň ľubovoľnú činnosť súvisiacu so sviatkami)?“

„Mami, môžem zostať hore do (doplň hodinu), aby som si
mohla pozrieť (doplň ľubovoľný vianočný film/program)?“

POZNÁMKA: Čím sú Vianoce bližšie, tým sú rodičia mäkší.

Ešte stále som ťa nepresvedčila?! V tom prípade vedz,
že podľa mňa sú Vianoce skratka super a cítim v kostiach,
že tohtoročné sviatky budú ešte lepšie než všetky
predchádzajúce. Čo ty na to?

☐

A. Súhlasím.

☐

B. Nesúhlasím.

☐

C. Hmm... Neviem sa rozhodnúť.

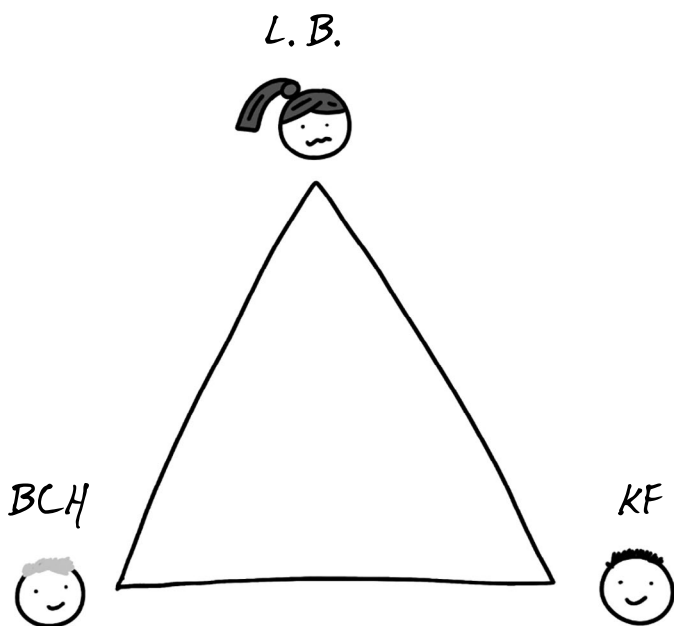
☐

D. Už prestaň tárať, Lottie, a PREZRAĎ, ČO SA UDIALO,
ODKEDY SI ZAPÍŠALA SVOJ POSLEDNÝ DENNÍK!!!

NO DOBRE, DOBRE! Nechce sa mi veriť, že si vyberáš možnosť D! Len pokoj, práve som sa ti chystala všetko vyrozprávať. Inak, nie je zvláštne, že sa už poznáme tak dobre, že ti viem v podstate čítať myšlienky? Desivéééééé.

Fajn, stručne ti zhrniem, čo mám nové...

Možno si ešte spomínaš, že som sa udobрила so svojím BCH (bývalým chalanom) Danielom. Krátko nato som zistila, že sa mi môj otravný mladší brat naschvál pokúsil zničiť vzťah s KF (krásnym Francúzom) Antoinom, a tak som sa ZASE ocitla v ľúbostnom trojuholníku – dokelu.

Tušila som, že ťa budú zaujímať podrobnosti, a tak som ich spísala vo forme prehľadných otázok a odpovedí.

OTÁZKA: Čo sa stalo s Tobym po tom, ako si zistila, čo urobil? Zahlušila si ho?

ODPOVEĎ: Hoci som ho mala sto chutí zahlušiť, naši ho z nejakého zvláštneho dôvodu majú radi. Tak som sa nad ním nakoniec zlutovala a za trest som ho iba polhodinu mlátila vankúšom po hlave. Rada by som povedala, že si z celej situácie vzal ponaučenie, ale obávam sa, že by to nebola pravda. Zato ja som si ponaučenie vzala a teraz už viem, že **SMRADĽAVÍ MLADŠÍ BRATIA MAJÚ VŽDY, VŽDY NIEČO URČITE ZA LUBOM!**

OTÁZKA: Rozprávala si sa odvtedy s Antoinom?

ODPOVEĎ: Áno! Len čo som zistila, že mi Toby veselo zatajoval, že mi volal, zatelefonovala som mu. Keďže ani jeden z nás plynulo neovláda reč toho druhého, náš rozhovor trochu viazol, ale robila som, čo sa dalo...

Antoine: *Bonjour!*

Ja: Ahoj, Antoine. To som ja Lottie!

Antoine: Ach, Lottie, *ma petite* špindúra! Už som si o teba robiť veľké strachosti.

Ja: Ehm... Nie som nijaká špindúra, ale to je teraz vedľajšie. Volám ti, lebo som práve zistila, že mi Toby neodovzdával tvoje odkazy. Mrzí ma to. Dúfam, že si si nemyslel, že ťa ignorujem.

Antoine: Ach, Toby hovoril, že ty ležať v nemocnici posiata odpornými hnisavými vredmi.

Ja: Áno, presne tak — teda vlastne NIE! Oklamal ťa, bola som iba na školskom výlete. Nie som posiata nijakými odpornými hnisavými vredmi.

Antoine: *Oh là là*, to sú *très bon* správy!
Som rád, že sa ti tie vredy už zahojíť.

Ja: Nijaké vredy som nemala. Ale to je jedno.
Ako sa máš, Antoine?

Antoine: Teraz, keď som sa dozvedieť, že už nie si v nemocnici, som šťastný ako ananás na hnoji!

Na rovinu priznávam, že som nevedela, čo na to odpovedať, a tak sa medzi nami na dve minúty rozhostilo trápne ticho, počas ktorého som si nevedela prestať predstavovať ananás tróniaci na kope hnoja. (Prečo by bol šťastný?! Čo je to za čudesné prirovnanie?!)

Napokon som sa rozhodla zvrtnúť reč na ľahšie témy...

Ja: *J'aime la syr.*

Antoine: Á, *j'aime la syr.*

(A tak ďalej a tak ďalej.)

OTÁZKA: A čo Daniel? Na tvojej narodeninovej oslave ste sa spolu dobre bavili...

ODPOVEĎ: To je pravda! S Danielom sme si už všetko ujasnili — fú, ale mi odľahlo. Ak mám byť úprimná, zdá sa mi, že k sebe *možno* ešte stále niečo cítime, ale keďže nám dosiaľ veľmi neprialo šťastie, ani jeden z nás nechce zažívať ďalšie drámy. Teraz sa proste tešíme z toho, že sa iba kamošíme, čo je oveľa jednoduchšie, pretože spolu môžeme len tak chodiť von a dobre sa baviť, čo je **PARÁDA**.

Zajtra sa s ním, Theom a zvyškom partie chystám ísť na hranolky do Zásmahu — ideme tam ako *kamoši*, pretože mať *kamošov* je super a chodiť s nimi von je tiež super, však?

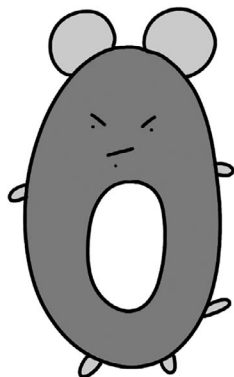
Odpoviem si za teba — áno. Áno, Lottie, je to super.

ŠTVRTOK 1. DECEMBRA

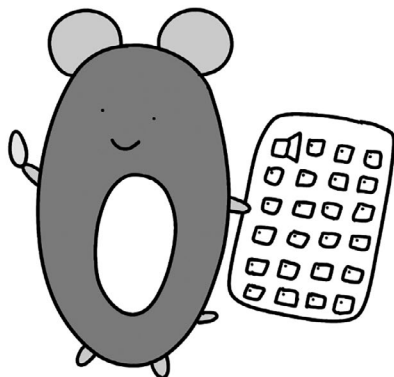
7.32

Trochu som si privstala, aby som škrečkom podarovala adventné kalendáre. Každý rok im vyrábam miniatúrne kalendáriky s okienkami naplnenými tekvicovými semienkami. Deň čo deň tak síce dostávajú rovnakú maškrtu, ale sú príliš hlúpe na to, aby im to došlo.

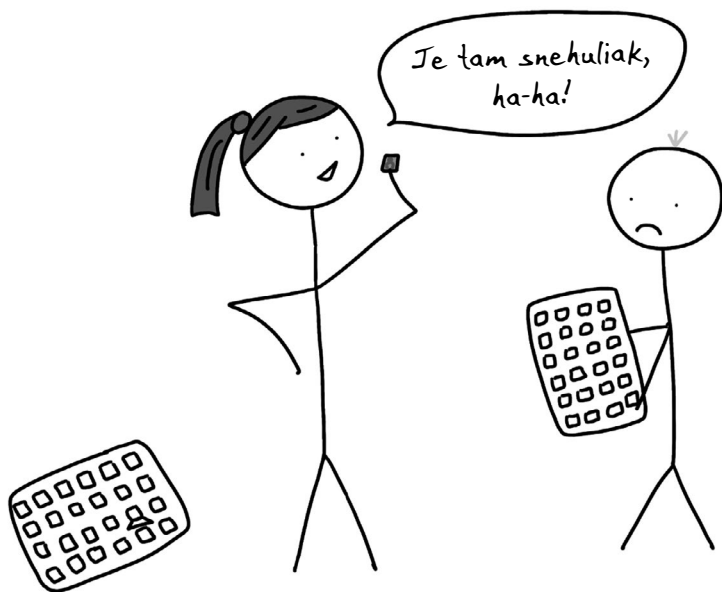
Čo si to dievčisko
o sebe myslí, že nás
nazýva hlúpymi?!

JÉJ! Tekvicové
semienko!

Potom som bleskurýchle zbehla na prízemie a rýchlo si otvorila svoj adventný kalendár, aby som Tobymu pokazila prekvapenie tým, že mu prezradím, čo sa skrýva za prvým okienkom. Niekomu by sa to mohlo zdať trochu kruté, ale podľa mňa je to skrátka výhoda toho, že som staršia!

Len čo som sa posadila k raňajkám, do kuchyne vošli mama s tatkom. Sprisahanecky sa usmievali a mädlili si ruky. Po chvíli zahlásili: „Nevšimli ste si tu niečo... zvláštne?“

„Nie,“ vyhlásila som a pokračovala v jedení cereálií.

Nahlas sa rozosmiali. „Toby, nezdá sa ti, že je tu niečo... iné?“ opýtala sa mama.

Toby jej ani len neodpovedal, lebo bol prilepený k tabletu a práve na YouTube pozeral videá o hraní Minecraftu.

„Pozrite sa hore!“ vyhrkol tatko netrpezlivo.

Tak som sa teda zadívala na strop a zbadala desivého škriatka zaveseného na héliovom balóne. V rukách držal tabuľku s nápisom...

„Ten škriatok sa volá GAVIN?!“ začudovala som sa.

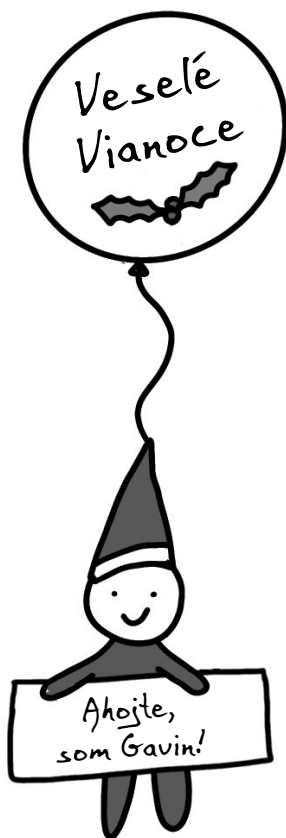
„Áno, čo sa ti na tom mene nepozdáva?“ chcela vedieť mama.

„Iba to, že neznie veľmi škriatkovsky.“

„A ako by sa teda mal volať podľa teba?“

„Čo ja viem... napríklad... Veselko Iskrička.“

Toby vybuchol smiechom.
„Hej. Alebo Cingiling Snehoguľka.“

„Lenže náš škriatok sa proste volá Gavin,“ vyhlásila mama.

„To meno je o ničom,“ odul sa Toby.

„Možno by sme mohli urobiť kompromis a dať mu meno...“
ozval sa tatko, ale Toby mu skočil do reči a zvreskol:

„GAVIN ISKROGUĽKA!“

Bella sa zachichotala a zatlieskala rúčkami.

Ja som iba mykla plecami. „Môže byť!“

„Tak teda vitaj v blázinci, Gavin Iskroguľka,“ vzdychla si mama.

16.35

Triedny Peters nám na triednickej hodine oznámil, že zajtra si každý z nás tajne potiahne z klobúka meno spolužiaka, ktorému má na Vianoce kúpiť nejakú drobnosť. Darčeky nemajú stáť viac ako päť libier a odovzdávať si ich budeme v posledný deň pred prázdninami.

„Dúfam, že si vytiahnem niektorú z vás,“ utrúsila Jess, kým sme sa s Poppy, Amber a Molly presúvali na prvú hodinu.

„Aj ja. Ale pri mojej smole si najskôr vytiahnem burgrožrúta Toma,“ skonštatovala som.

„To by zase nebola až taká pohroma. Aspoň by si si nemusela lámať hlavu nad darčekom a mohla mu kúpiť obyčajný Big Mac,“ vyhlásila Molly s úsmevom.

„Fuuj. Kým by si mu ho priniesla do školy, bol by totálne studený a nechutný,“ poznamenala Amber a zvrátila tvár.

„Tom by ho pravdepodobne zlupol aj tak!“ vyhrkla Jess.

„Presne!“ zasmiala som sa.

„Tak si teda držíme palce, aby sme si vytiahli niektorú z nás. Ak sa to podarí, môžeme si byť isté, že dostaneme niečo fajn,“ vyhlásila Jess.

Ostáva mi len dúfať, že si naozaj vytiahnem niektorú z báb, hoci kupovať darček pre Amber by bola hotová nočná mora. Čo kúpiť človeku, ktorý má úplne všetko?! V ideálnom prípade by som si chcela vytiahnuť Jess. Poznám ju ako vlastnú dľaň a navyše je veľmi nenáročná, takže by sa jej páčilo hocičo. 😊

PIATOK 2. DECEMBRA

7.45

Gavin Iskroguľka ma dnes skoro zabil!

Keď som schádzala dole na raňajky, doma bola ešte stále tma ako vo vreci, pretože do školy musíme chodiť na pol deviatu, čo je absurdne skoro vzhľadom na fakt, že v zime býva ráno hrozne temno a chladno (ale o tom potom), a než som sa stihla spamätať, natiahla som sa na kuchynskej dlážke.

„ÁUUUUUU!“ vykrikla som.

Nikto ma neprichádzal ratovať.

„ÁUUUUUUUUUU!“ vykrikla som znova.

Pomoc stále nikde.

„Tuším som si zlomila krk!“

Stále nič.

„Zomieram!“

Stále nič.

Nakoniec sa v kuchyni objavili naši a zažali.

„Ach, moje nervy, Lottie, úplne si zničila dnešnú výzdobu,“ zabadákala mama.

Len čo si moje oči privykli na svetlo, zbadala som, že ležím v akomsi bielom prášku. Pri bližšom pohľade vyzeral ako múka.

„Prečo máme na dlážke rozsypanú múku?“

„To nie je múka, ale sneh. Gavin v ňom robil snežných anjelov.“

„Veď som sa mohla dolámať!“ zvolala som. „Posypávanie dlážky múkou je...“

„Asi si chcela povedať snehom.“

„Tak pardon, posypávanie dlážky ‚snehom‘ je podľa mňa v prísnom rozpore so zásadami bezpečnosti!“

„A nie náhodou so zásadami bezPEČENOSTI?“ zažartoval tatko a potom sa dobrých desať minút smial na vlastnom vtipe.

Musím uznať, že sa mu celkom vydaril, ale keďže som si skoro vyvrtla členok a zlomila krk, ticho som odkrávala ku kuchynskému stolu a s uboleným výrazom v tvári (hlavou naklonenou nabok) sa pustila do jedenia cereálií, čo bolo dosť ťažké, a nakoniec som si okvickala mliekom celé pyžamo.

Snažila som sa našim vysvetliť, že od bolesti nevládzem ísť do školy, ale mama mi len chladne podala ibuprofen a v podstate ma vyhodila pred dvere. MILÉ OD NEJ! Asi mi nevie odpustiť, že som Tobymu a Belle pokazila radosť tým, že som zničila Gavinových snežných anjelov. V Tobyho prípade to ešte chápem, ale malá Bella absolútne netuší, čo sa deje... V poslednom čase sa najradšej zabáva tým, že si pchá do úst vlastné pästičky!

Amber ma v škole privítala slovami: „Panebože, Lottie, neviem, či si si to všimla, ale máš veľa lupín... Možno by si si na ne mala kúpiť nejaký šampón z lekárne.“

„Čože?! Ja predsa nijaké lupiny...” začala som.

A vtom som si spomenula na múku. Ach.

Keďže som ráno skoro zomrela, pred odchodom z domu som sa ani nestihla poriadne skontrolovať v zrkadle. Rýchlo som si rozpustila cop a prstami si začala vytriasať múku z vlasov. Väčšiny som sa úspešne zbavila, ale nakoniec som aj tak vyzerala ako nenormálna, pretože sa ukázalo, že múka pôsobí trochu ako výrobky na zväčšenie objemu vlasov (čo sa mi môže hodiť pri výnimočných príležitostiach... nie však pri čakaní na rannú hodinu fyziky).

Amber sa zatvárala totálne znechutene.

„Len pokoj. Je to iba múka,“ vysvetlila som jej. „Môže za ňu moja mama. Vlastne nie, môže za ňu Gavin Iskroguľka!“

„Gavin Iskroguľka?!“

„Radšej sa ma naňho ani nepýtaj.“

„Ani som sa nechystala,“ odrkla Amber odmerane.

„Dnes nemám na historky z tvojho absurdného života čas.“

MILÉ OD NEJ!

Po vyučku som šla na vécka skontrolovať, či moje vlasy vyzerajú ako-tak normálne (a či v nich už nemám múku). Prečesala som si ofinu, na pery som si naniesla čerešňový balzam, na mihalnice vrstvu maskary a potom som sa ponáhľala k školskej bráne, kde na mňa čakali baby.

„Ejha, no toto, Lottie!“ vyhrkla Molly.

„Čo je?!“ začudovala som sa.

„Namaľovala si sa!“ poznamenala Amber.

Stavím sa, že by si na mne všimli aj *najnenápadnejšiu* zmenu.

„No a?!“

„Myslela som si, že ste s Danielom iba ,kamaráti‘“
vyhlásila Poppy prstami naznačujúc úvodzovky.

„Veď aj sme,“ odvetila som čo najľahostajnejšie.

„Na stretnutie s ,kamarátom‘ si sa akosi vyparádila!“
utrúsila Amber s úškrnom.

Amber človek nevyhovie. Ráno som sa jej zdala nechutná
a teraz zrazu príliš vyparádená.

„Och, dajte jej pokoj,“ zastala sa ma Jess. „Vôbec si ich nevšímaj,
Lottie. Veľmi ti to pristane.“

Vďačne som sa na ňu usmiala a v snahe zmeniť tému
vyhlásila: „Fajn, poďme, lebo budeme sto rokov čakať v rade.“

Keď sme sa blížili k Zásmahu, videli sme, ako už na nás
Daniel a Theo čakajú vonku.

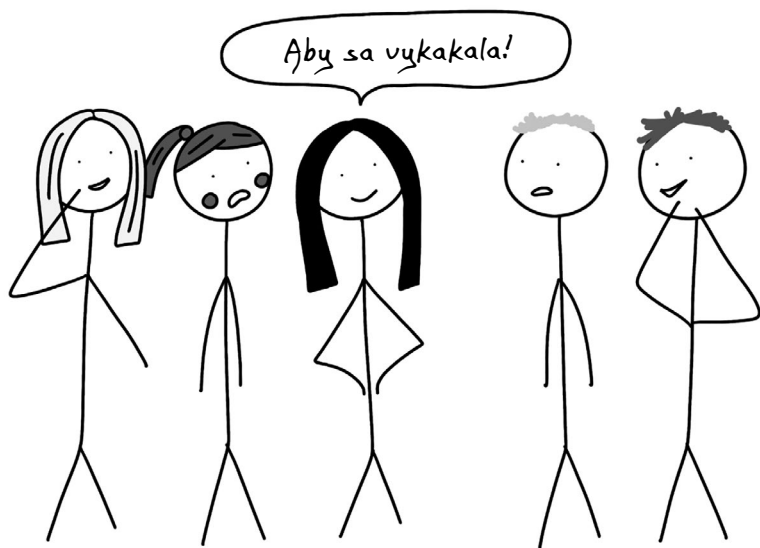
„Čo vám to toľko trvalo?“ vyhrkol Theo, len čo sme sa dostali
k nim.

„Za všetko môže Lottie!“ vyhlásila Amber. „Zastavila sa
na véckach, aby sa...“

Kedže som stála chrbtom k Danielovi, vrhla som na ňu svoj najlepši vražedný pohľad. Nechcela som, aby chalanom vyblabotala, že som sa šla na vďaka namaľovať. Daniel by si mohol pomyslieť, že som to urobila kvôli nemu. A to, pochopiteľne, nie je pravda. Namaľovala som sa kvôli sebe...

„Aby sa... ehm, aby sa...“ jachtala Amber v snahe rýchlo niečo vymyslieť.

Vtom jej do reči skočila Poppy a pokúsila sa pohotovo zachrániť situáciu slovami...

PANEBOŽE!!!!!!!!!!!!!!

***NASTALO HROBOVÉ TICHÉ, KTORÉ NÁSLEDNE
PREŠLO DO HLASITÉHO SMIECHU***

Cítila som, ako ma zalieva červeň. Išla som sa prepadnúť od hanby.

Čo to, dočerta, Poppy napadlo???

„NO ČO?!“ vyhrkla Poppy krčiac plecami. „Nebudte ako malí, chalani, na kakaní nie je nič trápne, veď to robíme úplne všetci.“

Theo sa šúlal od smiechu a v očiach mal slzy. „Že váhaš. A vykakala si sa dobre, Lottie?“

Po týchto slovách som už bola taká červená, že mi doslova horela tvár. Všetci ticho čakali, čo poviem, napriek tomu, že som na Theovu otázku nemala čo odpovedať, lebo som vôbec nekakala.

„No... hm... aj áno...“

„Nejdeme sa už postaviť do radu, aby sme si objednali?“ ozvala sa Jess.

V živote som nebola nikomu vďačnejšia. Ktovie, čo by som zo seba vypotila, keby ma Jess nezachránila. Keď sme vošli do Zásmahu, chvíľu som radšej postávala vzadu a čakala, kým sa mi trochu odkrví tvár. Neznášam červenanie! Zbytočne na mňa priťahuje neželanú pozornosť. ACH. Nieкто by naň mal vymyslieť liek.

Len čo sme si objednali hranolky (a do tváre sa mi vrátila normálna farba), vyšli sme von na trávnik. Vonku bolo chladno, ale svietilo slnko, tak sme si posadali na múrik. Prisadla som si k Molly a z druhej strany sa ku mne posadil Daniel.

Po predchádzajúcom trápnom zážitku som mala pocit, že musím niečo povedať, aby som premohla rozpaky.

„Čo povieš na hranolky?“ nadhodila som.

„Nemajú chybu,“ odvetil Daniel, s úsmevom si namočil hranolku do kari omáčky a strčil si ju do úst.

„Čo budeš robiť cez víkend?“

„Nič zaujímavé. V sobotu budeme mať rodinný obed a v nedeľu si pôjdem zahrať fucík. A ty?“

„Ešte neviem, najradšej by som sa len tak ulievala, ale naši nám určite vymyslia nejaký príšerný program.“